

natuurlijk die prachtige zandverstuiving. Daarnaast de nodige hoogteverschillen, iets wat een bos altijd weer iets mooier en spectaculairder maakt. Als ik weer bij de parkeerplaats aankom en op de fiets spring, zie ik niemand vanuit het bos mijn kant op kijken. Zie je wel... Niets aan de hand.

Als ik de volgende ochtend naar school fiets, bedenk ik onderweg hoe ik de kinderen ga vertellen dat de rekentoets opnieuw slecht is gemaakt. Slechts vier kinderen hebben een ruime voldoende gescoord. Ik besluit om direct met de deur in huis te vallen als de kinderen eenmaal op hun plek in de klas zitten.

‘Jongelui, ik heb helaas geen goed nieuws over de gemaakte rekentoets. Er zijn slechts vier kinderen die een voldoende hebben gescoord.’

Terwijl ik deze boodschap overbreng, zie ik dat Bram door het raam naar buiten kijkt en zijn hand opsteekt naar iemand die langs de school fietst. Als ik naar buiten kijk, schrik ik. Bram zwaait naar de man met het lange haar en de bril!

‘Ken jij die meneer, Bram?’ vraag ik vol verbazing.

‘O ja, dat is Berend.’

‘Berend? Heet die man Berend?’ Bram knikt. ‘En hoe ken jij Berend, als ik vragen mag?’ ‘Gewoon uit het dorp. Hij zwerft hier altijd wat rond op zijn fiets. Jij hebt hem toch ook weleens zien fietsen?’

‘Dat wel, maar ik wist niet dat jij hem kende.’

‘Eigenlijk kent iedereen uit het dorp hem wel. Door de jaren heen ben ik hem gaan groeten.’ ‘En woont Berend gewoon in Zandberg?’ vraag ik.

‘Volgens mij er net even buiten, ik weet niet precies waar. Maar waarom vraag je dat allemaal eigenlijk?’

‘Ik kom Berend weleens tegen in het Eikenbos. Maar als ik Berend groet, dan groet hij nooit terug. Wat is zijn achternaam?’

‘Geen idee,’ zegt Bram. ‘Het lijkt me inderdaad niet iemand die makkelijk praat. Maar wat doe jij dan in het Eikenbos?’

‘Ik loop daar elke dag een rondje na schooltijd. Gewoon de benen even strekken. Als docent krijg je natuurlijk niet heel veel beweging, en het voelt lekker in het hoofd.’

‘Misschien vindt Berend het ook lekker om even te bewegen,’ zegt Bram.

‘Ja, misschien wel... Weten jullie eigenlijk wel dat er in het Eikenbos drie mannen zijn doodgeschoten tijdens de Tweede Wereldoorlog? Tijdens de eerstvolgende geschiedenisles kom ik hier nog op terug. Zijn er mensen in de klas die het Eikenbos goed kennen?’

Veel kinderen steken hun vinger omhoog en ik geef Lieke de beurt.

‘Wij maakten er eerder vaak een wandeling, vaak op zondagen. Het was lekker dichtbij! Ik zou daar nooit verdwalen, want ik ken het bos op mijn duimpje,’ zegt ze.

‘Dan ken je ook het oorlogsmonument in het bos,’ zeg ik.

‘Jazeker, ik weet dat het er staat, maar verder zegt dat monument me niet zo heel veel, eerlijk gezegd. Mijn broer Frank heeft laatst nog een project op school gehad waarbij dit oorlogsmonument genoemd werd.’

‘Echt waar?’

‘Ja, dat vertelde hij een keer tijdens het avondeten. Het project heette “Jouw dorp in oorlog” volgens mij.’

‘En jouw broer Frank zit nu op het voortgezet onderwijs, neem ik aan?’

‘Ja!’

‘Oké, interessant!’

Als ik naar de klok kijk, zie ik dat we onmiddellijk aan de slag moeten. De belangrijke boodschap over de rekentoets is volledig in het water gevallen dankzij die Berend.

‘Wil jij na schooltijd nog even bij me langskomen, Lieke?’

‘Ja hoor.’

Na schooltijd komt Lieke direct bij me in de klas gewandeld.

‘Fijn dat je er bent, Lieke. Heb jij enig idee van wie jouw broer die lessen kreeg op school?’ ‘Nee, dat zou ik hem echt moeten vragen.’

‘Zou ik het telefoonnummer van je broer mogen?’

‘O ja hoor.’

‘Fijn, dan ga ik hem vandaag nog bellen.’

‘Ik zal tegen Frank zeggen dat jij hem gaat bellen.’

‘Akkoord! Bedankt, en nog een fijne dag, hoor.’

‘Jij ook!’

Na het avondeten neem ik plaats aan de keukentafel en bel ik Frank.

‘Met Frank.’

‘Hoi Frank, met Peter Bos, de docent van jouw zusje Lieke.’

Ik leg Frank het verhaal uit en stel hem uiteindelijk de vraag of hij nog weet wie de docent was van het schoolproject.

‘Zeker weet ik dat,’ zegt Frank. ‘Dat was meneer Janssen.’

‘Denk jij dat ik een keer bij die meneer Janssen zou mogen langskomen?’

‘Vast wel, ik ga het voor je vragen. Zal ik je appen wanneer meneer Janssen jou zou kunnen ontvangen?’

‘Helemaal goed, Frank. Ontzettend bedankt!’

We ronden het gesprek af en ik ben nu wel héél benieuwd hoe dit verdergaat. En dan is het nu tijd om te squashen! Over een halfuur verwacht Ruben me op de squashbaan.